

מכתביו של רותי

זה בסדר

אתם תסלחו לי, אבל אני מקבלת מכתבים כאלה לעשרות. רציתי ששום להמחיש לכם מה אני צריכה לעבור: (1057/20) "ההגיון הישר אומר שעל הנקבה לחפש עור כנגדה; ובכן בקשתי ממך היא לעזור לי במשמה זו. כדי שתדעי עם מי יש לך עסק — 15 איכבים כבר הספקתי לראות. הייתי רוצה לחכות למכתביו של חתיך ש" מספר איכביו יעלה במעט על שלי, בעצם אין פירושה של מלים אלה שעליו לעזור היסטריה המוגנית בצאתו לרחוב, אך ש" צורתו תהיה אנושית פחות או יותר, מבר נה כחנות, נכון רותי? עליו להיות טיפוס שהפנים הקורנות לא עולות אצלו בכסף, כלומר, טיפוס הברתי ועליו. אינני רוצה ל" הרבות בפראות מיותרות אך עליך למצוא ל" ויהי מה.

"לביקורת של אבא אמא? אל תדאגי, זה בסדר. מה אוסיף ומה אדבר, רק אסיים בזה שאני סומכת עליך ומקמה שלא תאכזר. וני דעתי עלייך? את מאה אחוז אבל עוקצנית, אוי."

רובצים בטכניון

(1057/21) רובצים, לדבריהם, מספר ש" גים בטכניון, אך אין להניח שזה עשה אותם הרבה יותר חכמים. אחד הוא בן 21, שני — 24. הם מעוניינים מאד להת" כתב, להכיר ולהתכתב עם שתי תלמידינות, רמטגניות או חיפאיות. מבקשים שלא תהיי מדי חברמניות.

מכתב מזהיר, לא?

במה להשוויץ

לפניכם תלמידת שביעית בת 16. זה, כש" לעצמו, אומר כמעט הכל, אולם לא אהיה עד כדי כך משוחזת, ואחן לה לדבר בעד עצמה, כדי שתראו גם אתם.

או היא, ליידיעתכם, די גבוהה, שחורת שיער וחומת עין. היא רוצה (יותר מדי טוב כדי להיות אמיתית), להתכתב עם צעיר תלמידי, בן 20, לכל היותר. הוא חייב להיות גבוה, לא מכווער, שיהיה עליו, נח"

צדקתי, או לא צדקתי? מי רוצה?

נער דרווי זה בן ה-19 (1057/23), כתב בלא פחות שגאות מאשר בן טובים בש" מינית:

"אני תמיד קרתי השבועון העולם הזה אבל הפעם הזה רציתי לכתוב לך מכתב כי תפרסמי אותו בין מכתבים, מכתבים לרותי. אני דרווי ואני בן 19 שנה, ואני כותב וקורא עברית וערבית היטב, ומדבר אנגלית. ומי שתהיה רוצה להתכתב אתי תהיה בת 18'17 שנה..."

בחור, נערה ששעמדה בודדה ליד היכר

מד ובעל שכל, ומובן מאליו, שיהיה לו המון חוש הומור.

לא איכפת לה, דווקא, אם יהיה קצת שחיצר, אבל שיהיה לו בעד מה להשוויץ, אומרת היא. היא אוהבת מאוד לקרוא הרבה, לפסק בספורט, ובכלל, ליהנות מן החיים.

נערת השבוע

נערה קטנה קומה, אך פרוטורציונית להפליא, ישבה תחת מכונית יבוש במס" פרה פאריסאית מפוארת כשהיא נושכת את שפתיה. זו הפעם הראשונה שהב" הירה במקצת את שערך ומי ההמצן מספר גלויות למכרים, והסתכלה בכל העתונים המצויירים, החלו עיניה הכחור לות משוטטות בחדר, נתקלו באשה הדורה ויפהפיה שישבה לצדה, ראשה במכונת היבוש ושתי מגיקוריסטיות עובדות עליה מכל צד.

"מנין אני מכירה אותה?" תמדה הני ערה. "אאי זה צורב, לעזאזל." האשה היפה היפנתה אליה את עיניה הנפלאות ופאלה בצרפתית בחיך: "אוי, הנערה סובלת, המסכנה. אינך יודעת שצריך לסי" בול כדי להיות יפה?"

התעלפה. היתה זו לא אחרת מאשר השחקנית הגדולה מישל מורגאן הצרפתייה. הנערה, או ליתר דיוק, האשה הקטנה, היתה שושיק לביא, שזמו הספיקה להחך מרפקים עם כמעט כל אלילי הבמה והקולנוע הצרפתי. מספרת שושיק, שחזרה בימים אלה עם בעלה אריק לביא לישראל, אחרי שלהקת שלושת המיתרים פקעה: "היו אלה תשעת החודשים היפים ביותר בחיי. למדתי המון. קיבלתי רשות מיוחדת לבקר בחזרות בתיאטרון של ז'אן ז'אן וואי בארו. הוא נפלא. ראיתי את אשתו, מדלן רנו, מכינה את מוזס סאן ז'ן (היא נראית לי רעה). פיטפפתי עם ז'ראר פיליס (מקסים בחיים כמו על הבד), ראיתי את לסלי קארון מסריטה את ג'יני' (נראית בחיים עוד יותר צעירה, יש לה פנים חלקים כמו — של טינוק). אמרגנית הלהקה רצתה לעשות כוכבת גם משושיק. היא שלחה אותה להצטלם אצל צלם ידוע. יעצה לה להבזיר במקצת את שערך ולהתלבש בהידור יותר. ואמנם אין זו אותה שושיק שחזרה. הראשונים הצרים והארוכים שהיו סימן ההיכר שלה ולבשים רק בבית. "דבר ראשון שאני עושה, כאשר אני יוצאת לרחוב," אומרת שושיק, "הוא לחשוף ווג כפפות."

היא טוענת כי נמאסו עליה חיי הבהמה הרועשים, והיא שקטה עתה הרבה יותר. היא מחכה שימצא לה תפקיד טוב באמרי, ובינתיים נוכחת מדי ערב בהופעתו של אריק במועדון התיאטרון השר שאנסונים ומדקלם חרוזים לבנים, נוסח פאריס.

התרבות, אחרי קונצרט: "אפשר לזכות או תד?" הנערה: "לא, תודה, אני לא סגננת."

זהו אחד המכתבים המש געים ביותר ש" קיבלתי, והאמינו לי שכבר עברו במרור זה כמה פסיכים על כל הראש. (1057/24) אינו כותב אם הוא הוא או הוא, אני גם לא יודעת אם זה/הו/אחד/אחת או רבים/ות. על כל פנים, הנה המכתב כלשונו: "מצאנו שהחיים משעממים בלי קצת אהבה (נחשי באיזה גיל) ואהבה אייאפשר למצוא ברח"ב בכמות מספקת. לא נגלה לך אפילו את מיננו, כי אין לזה כל חשיבות. אין אחנו מחפשים אביר על סוס לבן, כי לא לזאת נשואות ציינו (אוסו לא יזיק בכ" לל לטובת הענין). האידיל שלנו אחר לגמרי — דמות של אדם ישר ותקיף, היודע את שברצונו להשיג ומכן להלחם עליו... את תקתונו האחרונה. אנו קרובים ליאוש" אני כבר מיואשת.

למען הרמת המיראז

(1057/25) יש בדרך כלל, כך היא כיר תבת, הצלחה אצל המין החזק. יש לה גם כנראה יצרסקירות (או אולי הרפתקנות?) מפותח מאד. לכן היא רוצה לנסות. היא בחורה גבוהה, תמירה, בעלת שיער חום ועינים חומות, כן, כמעט שכחתי, אום" רים עליה שהיא נחמדה. וגם שהיא חברה" מינה, בעלת חוש הומור מפותח ומחסן של בדיחות. כשהיא באה בחברה, למען הרמת המוראל, היא נוהגת לעשות נקיון יסודי במחסן, בהתאם לחברה בה היא נמצאת. היא בת 20, סיימה השנה את הסמינר למורות ועוסקת כעת בהוראה ובחינוך לבני עולים. היתה רוצה להתכתב עם בחור כבן 26-23, שיהיה משכיל, סטודנט או משהו דומה(?), גבוה, חברהמן, כמובן רצוי בעל חוש הומור, אם כי הדבר לא הכרחי. ושי יהיה דתי מסורת, או לפחות ממשפחה דתית, אם כי לא איכפת לה כלל שיהיה מחברה סלוגנית. ולגברת יש סימפטיה לשחורים.

שחקנים לבד

זה זמן רב (1057/26) משתוקקת לכ" טוב ולקבל מכתב משחקן. לא שחקן כורה" רגל חלילה או שחקן קלפים, אלא שחקן ממש — שחקן תיאטרון, כי התיאטרון הוא קרוב ללבה והיא נורא היתה רוצה להגיע אליו (לתיאטרון, לא לשחקן). על עצמה היא רק מספרת שהיא בת 21, מסכיבות פתחתקה, וגובהה 1,62 מטר.

כך פותה דויד המלך

לכושים, כידוע, ישנה גירסה מעובדת ומתוקנת לסיפורי התנ"ך. אחד הסיפורים המשעשעים ביותר, הוא כיצד פותה המלך דוד עליווי בתשבע, שאני רוצה להביא בפניכם. חבל רק שאינני יכולה לחיתו במקור, באנגלית המסורסת האופיינית לכוש" הדרום.

המלך דוד הוקן היה מלך אדיר. צבאותיו נלחמו תמיד באיזה מקום שבביל אלוהים, והוא היה סופר ושומר את השנים בבית. ובכן, יום אחד ישב דוד הוקן במרפסת הקדמית שלו, סתם ישב לו הוקן, מעשן סיגר ומעכל את ארוחת הערב שלו.

או שתאים הגיע רן, שהתכוף עד לאדמה ואמר: "הוד מלכותך, המלך דוד, האויבים של אלוהים מוכים."

"מי אומר שהאויבים של אלוהים הם מר כים, הרי?" אומר דוד.

"הגנרל אימר שהם מוכים," עונה הריי. "אנאל מאמיו לו," אומר המלך דוד הוקן. "האויבים האלה הם חבורה של שק" רנים איומים, ואני חושב שהם נותנים ל" גנרל לחשוב שהם מוכים, רק כדי ש" הבחורים שלנו לא יתפרצו ויכו אותם באמת. אז אתה פשוט תרכב לך חזרה ותאמר ל" בחורים להסתער על האויבים עד שיצטקו והעגל יקרו."

ובכן, דוד היה מלך, ומלך אדיר. אבל דוד היה גבר, כמו כל גבר אחר, וכאשר אתה רואה גבר, נמצאת איוושהי אשה כסביבה. ובכן, בדיוק ממול, בצד השני של הרחוב היה ביתה של אשה אחת בשם מיסס אוריה. מיסס אוריה היתה אחת מהנשים הנשואות שהן יפות ולאכפת להן מי שיועד את זה. היא כדיוק הטיפוס של אשה המחכה שבעלה יעזוב תיבית, כדי לתחיל להשתולל. בעלה היה בצבאות אלוהים; לוחם ב" אויבים, והוא השאיר אותה בבית, כדי להשי" גיח על התרנגולות. אבל בחורה זו לא מש" גיחה בתרנגולות. המוח שלה עסוק בגברים.

רואה אותה סוחבת לה גיגית גדולה למר" פסת הקדמית ומתחילה לשטוף מים לתוכה. 'ת' הולכת לעשות כביסה היום, אחת אוריה" שואל המלך דוד הוקן.

"משהו כזה, הוד מלכותך," אומרת המיסס. "היום שבת," אומר המלך דוד הוקן.

"לא אמרתי שני מכתב בגדים היום, הוד מלכותך," אומרת מיסס אוריה. "זהו יום המכבסה שלי," והבחורה הזאת מתחיל ליהק מול המלך דוד הוקן.

"למה 'ת' חוזרת לך הביתה להיות ערומה, בחורה?" אומר המלך דוד הוקן. "אין לך טיפת שכל. ואם יבוא מישוה לר" חוב ויראה אותך?"

"ואם כן?" אומרת מיסס אוריה. "הם לא יראו שום דבר חוץ מבחורה זקנה ומכויע" רת כמוניי, וממשיכה להוריד את הבגדים. המלך דוד הוקן ראה איך שהיא מסירה את החפץ האחרון ונכנסת לתוך הגיגית.

"בחורה!" אומר המלך דוד הוקן. "אין לך שום בושה? למה לך לא נכנסת לך בח" זרה לבית שלך? עומדת על שם ערומה ככה! מישוה יבוא לרחוב ויראה אותך."

או מיסס אוריה אומרת, ככה, כמו תי" נוקת: "אולי אתה צודק, הוד מלכותך, רני נורא מתביישת לי, אבל יני לא יכולה לסגוב ככה את הגיגית חזרה לבית לבדי. אם הוד מלכותך יעזור לי לכניס 'תה, יני יכנס חזרה לבית."

ובכן, כאן נמצא לו המלך דוד הוקן שר" מר לו על הממלכה שלא תהיה שערוריה בגלל הבחורה הזאת, העושה לה אמכסיה במרפסת הקדמית. או כמובן שלא היתה לו ברירה, רק לצאת ולעזור לה ליחזיר את הגיגית חזרה הביתה. אז הוא קם ועובר את הרחוב כדי לעזור לה לכניס את הגיגית חזרה לבית. וזו הפעם האחרונה שמישהו רואה את המלך דוד הוקן. עד יום שני ב"